

သူရဲကောင်းတတ္ထသိုလ်

အုဝး

(A)

‘(Plato) ပလေတိုက သူ့ကျောင်းအဝင်ဝမှာ ‘သင်္ချာမတတ်သူ မည် သူမှမဝင်ရ’
လို့ ရေး ထား တယ်။ ဒါကြောင့် ပလေတိုရဲ့ တက္ကသိုလ်ထဲဝင်ဖို့ သင်္ချာပညာတော် ဖို့ လိုတယ်။
ဒီလိုပဲ..... ကျွန်တော် တို့ တက္ကသိုလ်ထဲ ဝင်ဖို့ဆိုရင်လည်း စိတ်ထားကြည်လင်ဖို့ လိုမယ်လို့ မြို့
ခံရှေးလူကြီးတွေ က မိန့်ခဲ့ကြတယ်’

လင်းစိုတောက်ပသော နှင်းဆီရောင် ဆံနွယ်များ နှင့် မိန်းကလေးသည်
သူ့ရှေ့ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် ကျနစွာ ထိုင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ဖန်ခွက်ပုပုလေးနှစ် လုံးထဲသို့
ပိုင်များ ငှဲ့ရင်း သူဆက်ပြောမည့် စကားကို နားစွင့်နေသည်။

သူ စကားဆက်သည်။

‘ကျွန်တော် အထင် အင်ကြင်းက ဒီလို ဖြစ်မယ်ဗျ။ ကျွန်တော် တို့မြို့ က
ကျောင်းသားတွေ က ကျောင်းသွားလမ်းကနေ တက္ကသိုလ်ဆီရောက်ဖို့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ
ရောမချောက်နက်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွားနေရတယ်ဗျ။ ချောက်နက်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်း၊
သည်ဘက်ကမ်းကို သဘာဝကျောက် တံတားကြီးတစ်ခုက တွယ်ဆက်ပေးထားတယ်။ အဲဒီ
သဘာဝကျောက်တံတားကြီးက လူ တစ်ယောက် လျှောက်စာလောက်ပဲ ကျယ်ဝန်းတယ်။
အမှတ်တမဲ့ ဘေးကိုခြေတစ်ချက်ချင်လိုက်လို့ ကတော့ ဟိုး ချောက်ထဲ ဆင်းပေတော့ပဲ။
ဒါကြောင့် ဒီတံတားကို ဖြတ်တဲ့အခါ အာရုံမများ စေဖို့၊ စိတ်ကိုမလွင့်စေဖို့ ရှေးလူကြီးတွေ က
စိတ်ထားကြည်လင်တည်ငြိမ်ရမယ်လို့ မိန့်မှာ ခဲ့တာ ဖြစ်မယ်ဗျ’

‘အင်း..... ရှင့်အတွေးက သင့်တယ်။ အဲဒီ အတိုင်း ဖြစ်လောက်မယ်’

နှင်းဆီရောင် ဆံနွယ်များ နှင့် ကောင်မလေးက တွေးတွေးဆဆနှင့်
ပိုင်ခွက်ကို လက်နှင့် တောက်ရင်း ထောက်ခံသည်။

သူက ကောင်မလေးငဲ့ထားပေးသော ပိုင်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ တွေ့ပြီး
ဖလွတ်ဖလွတ် အသံမြည် အောင် ‘စုပ်’လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး

မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမှ သူက ပြန်ပြုံး ပြရင်း စကားဆက်ရသည်။

‘အင်း..... ခုနက ပြောတဲ့ သဘာဝကျောက်တံတားကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံကလည်း ဒဏ္ဍာရီဆန် တယ်ဗျ’

‘အိုး..... ဒါဆို နားထောင်လို့ ကောင်းဦးမှာပဲ’

‘အင်း.....’

ဟု ခေါင်းညိတ်ကာဖြေရင်း ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းကို ရှင်းပြလေသည်။

‘ဟိုး.....ရှေးတုန်းကပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် တို့မြို့ ကို တခြားပြည်နယ်က ရန်သူတွေ သိမ်းပိုက်ဖို့ ဝင်တိုက်ကြတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် တို့ မြို့ သူမြို့ သားတွေ က အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေတတ်တာကြောင့် တိုက်ပွဲတစ်ခုအတွက်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အသင့် ဖြစ်မနေကြဘူး။ လက်နက်တွေ မစုဆောင်းတတ် သလို၊ သတ်ဖြတ်ချင်စိတ်လည်း ကင်းမဲ့နေကြတယ်။ ဒီတော့ တိုက်ပွဲတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ပိုပရိယာယ် ကြွယ်ဝသူ၊ အင်အားကြီးသူ၊ ရက်စက်သူတွေ က အနိုင်ယူတာပေါ့’

ကောင်မလေးက သူ့စကားကို မှတ်သားသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

‘ကျွန်တော် တို့ မြို့ သူ မြို့ သားတွေ ဟာ တစ်ခဏချင်းပဲ ဖမ်းဆီးခံရ၊ သတ်ဖြတ်ခံရတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့ မြို့ သူမြို့ သားတွေ ထဲက ထူးခြားတဲ့ လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက် ပေါ်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ ခွန်အားကြီးတယ်။ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းတယ်။ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတယ်’

‘အဟား..... မင်းသားပေါ်လာပြီ’

‘အင်း..... ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မင်းသားကလည်း ရန်သူတွေ အများ ကြီးကို တစ်ယောက် တည်းခုခံနေရတာ ဆိုတော့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ ကြာတော့ ဒဏ်ရာတွေ ရပြီး ထွက်ပြေးရတော့တာပေါ့’

‘ဒါပေါ့..... သူရဲကောင်းလည်း အခြေအနေမလှသေးရင်

နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်တန် ဆုတ်ရမှာ ပေါ့ရှင်။ ဇွတ်ထိုးရင် အချည်းအနီးပဲ ဖြစ်မှာ မို့လား’

‘အင်း..... ဒါကြောင့် အဲဒီ လူစွမ်းကောင်းလည်း ထွက်ပြေးရတယ်။

ပြေးရင်းပြေးရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး မြို့ ပြင်တောအုပ်ကို ကျော်ပြီး ချောက်ကြီးတစ်ခုဆီကို ရောက်သွားပါရော။ ချောက်ကြီးက ဟိုဘက်ကမ်းပါးနဲ့ အတော် ကွာဝေးနေတယ်။ နောက်မှာ ရန်သူတွေ ကလည်း လိုက်လာကြပြီ။ သူ့မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ရပြီပေါ့။ ရန်သူတွေ တဖြည်းဖြည်းနီးလာတော့ သူလည်း ကြံရာမရတော့ တဲ့အဆုံး ‘အယ်လီစီယန်ကွင်းပြင်’ကို တိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆိုလိုက်တော့တယ်’

[(Elysian Fields)အယ်လီစီယန်ကွင်းပြင်ဆိုသည်မှာ ရှေးဂရိလူမျိုးတို့၏ ယုံကြည်မှု တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ နတ်ဘုရားများ က သူရဲကောင်းများ ကို သေခြင်းကင်းမဲ့ပြီး စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ မပြတ်ခံစားရ စေရန် ဖန်တီးပေးထားသော နေရာဟုဆိုသည်။]

ကောင်မလေး၏ ဝိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးအစုံက သူ့စကားအပေါ် မည် မျှ စိတ်ဝင်စားနေ သည် ဆိုသည်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိပေသည်။

‘ကျွန်တော် သည် ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ အများ အကျိုးကို သယ်ပိုးခဲ့ပြီး နောက်ယှက်ကျူး ကျော်သူတို့ အား ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင်..... စသဖြင့် ဘာဘာညာညာပေါ့ဗျာ။ သစ္စာဆိုလိုက် တာပေါ့။ ဒီသစ္စာမှန်ရင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးနှစ် ဖက်ကို သွယ်တန်းထားတဲ့ တံတားတစ်စင်းပေါ်လာပါ စေလို့ တိုင်တည်လိုက်တယ်’

‘အင်း.....’

‘အဲဒီ သစ္စာစကားအဆုံးမှာ ပဲ နတ်ဒေဝတာတွေ ရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် ပဲဆိုမလား၊ သဘာဝကျောက် တန်းကြီးတစ်ခုပေါ်လာပြီး ကမ်းပါးနှစ် ခုကို ချိတ်ဆက်ပေးတော့တာပဲ။ ဒီတော့မှ လူစွမ်းကောင်းလည်း အဲဒီ သဘာဝကျောက်တံတားကြီးကို နင်းပြီး ဟိုဘက်ကမ်းပါးကို ဖြတ်ပြေးသွားတော့တယ်’

‘ရန်သူတွေ ကတော့ အဲဒီ တံတားကြီးပေါ်ကနေ ဆက်မလိုက်ကြဘူးလား’

နှင်းဆီရောင် မိန်းကလေးက စောဒက ဝင်တက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက
ခေါင်းညိတ်ပြပြီး....

‘လိုက်တာပေါ့။ ရန်သူတွေ ကလည်း နောက်ကပြေးလိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ရန်သူတွေ ကျောက် တံတားပေါ်က ဖြတ်ပြေးတဲ့အခါ အားလုံးပြုတ်ကျကုန်ရောတဲ့’

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ...’

‘စိတ်ထားမကောင်းလို့၊ စိတ်ဓာတ်ညစ်လို့တဲ့။ မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ဒီတံတားကို
ကူးရင် နတ်ဒေဝတာတွေ က တွန်းချတယ်တဲ့။

မြို့ ခံရေးလူကြီးတွေ က ဒီတံတားပေါ်က ဖြတ်တဲ့အခါ
စိတ်ကြည်လင်တည်ငြိမ်ဖို့ ဆုံးမရတဲ့ အကြောင်းအရင်းထဲမှာ ဒီဒဏ္ဍာရီလာ
အကြောင်းအရာကြီးက မဏ္ဍိုင်တစ်ခုအ ဖြစ် ပါဝင်နေတာပေါ့ဗျာ’

မိန်းကလေး အံ့သြမှု နှင့် အတူ စိတ်ဝင်စား၍ နေရှာသည်။

‘ဪ.....ဪ.....ဆက်ပြောပါဦး..’

‘ပြီးပြီလေဗျာ.... ဒါပဲ။ သူရဲကောင်းက လွတ်မြောက်သွားတယ်။ ရန်သူတွေ က
သူ့ကိုလိုက်ရင်း ချောက်ထဲပြုတ်ကျသေးတယ်။ နောက်ဆုံး သူရဲကောင်းက သူ့မြို့ ကို
ပြန်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပဲ...’

‘.....’

‘သူရဲကောင်းကြီး ပြန်သိမ်းပိုက်နိုင်လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် တို့မြို့
ကိုလည်း သူရဲကောင်းမြို့ လို့ ခေါ်တွင် စေတော့တာပဲ။ သူရဲကောင်းကြီးရောက်ခဲ့တဲ့
ဟိုဘက်ကမ်းပါးအခြမ်း မှာ တော့ ဘုရားကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း တည်လိုက်တယ်။ နှစ် တွေ
ကြာလာတဲ့အခါမှာ တော့ ဘုရား ကျောင်းကနေ လူငယ်တွေ ကို ပညာဒါနဝေငှပေးရင်း
နောက်ဆုံးမှာ တော့ တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ဆောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ
တက္ကသိုလ်ကြီးနာမည် ကိုတော့ ခင်ဗျားသိမှာ ပါ’

နှင်းဆီရောင် မိန်းကလေးက ပြုံး လျက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

နှုတ်ခမ်းငယ်မှလည်း တိုးညှင်းစွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“Hero University”

Hero University

(1)

ပြည်နယ်

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအတွင်း ရှိ ပြည်နယ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

မြို့ ပေါင်းများစွာ နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ပြည်နယ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

တချို့မြို့ကြီးများသည် အလွန်တရာ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးသလောက်၊ တချို့မြို့လေးများသည် သိပ်ကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု နောက်ကျနေသေး၏။

ဤပြည်နယ်၏ ပညာရေးမှူးသည် ‘မစ္စတာ ကလော့တန်’ ဖြစ်၏။

ပညာဖြင့် သာလျှင် အရာရာကို တိုးတက်အောင် ပြုနိုင်စွမ်းသည်ဟု ယုံကြည်သော သူသည် သူ့ပြည်နယ်အတွင်း ရှိ တက္ကသိုလ်များကို ပညာရေး အဆင့်အတန်း တစ်ပြေးတည် ဖြစ်စေရန် ဆန္ဒရှိနေလေသည်။

မြို့

အထက်ပါပြည်နယ်အတွင်း ရှိ မြို့ ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

တောင်ကြားမြို့ ကလေး ဖြစ်သည်။

မြို့ကြီးများ တည်ရှိရာနေရာနှင့် အလှမ်းဝေးကွာလွန်းလှပြီး တခြားနီးစပ်ရာ မြို့

များ နှင့် လည်း ကုန်သွယ်ဖောက်ကားမှု နည်းလွန်းလှသဖြင့် ဤမြို့ ကလေးသည် သီးသန့်ဆန်နေ၏ ။ ရိုးရာအယူအဆ များ ၊ ရိုးရှင်းနေထိုင်မှု များ နှင့် အသားကျနေဆဲ ဖြစ်သော မြို့ လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤမြို့ ကလေး သည် ဤနိုင်ငံ၊ ဤပြည်နယ်အတွင်း ၌ အမေ့ခံမြို့ လေးတစ်မြို့ သာ ဖြစ်နေချေတော့၏ ။

ယခင်အခါများ က လေသဘောများ ၊ မီးပုံးပျံများ ထွက်ရှိသော ကြောင့် နာမည် ကြီးခဲ့သလို၊ စိမ်းလန်းလှပသော ရှုခင်းများ ကြောင့် ခရီးသွားများ လာရောက်လည်ပတ်ခဲ့ကြ။

ယခုတော့ ခြောက်သွေ့ခဲ့ပါပြီ။

သို့သော် မြို့ သူမြို့ သားများ သည် သူတို့မြို့ ကို ချစ်ခင်စုံမက်ကာ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြလေ သည်။ မြို့ ရှိ လူငယ်များ သည်လည်း အထက်တန်းပညာပြီးဆုံးသော အခါ တက္ကသိုလ်သို့ ဂုဏ်ယူစွာ တက်ကြလေ၏ ။

တက္ကသိုလ်

သူတို့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာအကောင်းဆုံးနှင့် အထူးခြားဆုံးပြယုဂ်တစ်ခုဟု ဆိုနိုင်၏ ။

မြို့ သမိုင်း ဒဏ္ဍာရီနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်း၏ စတည်ရာ ဒဏ္ဍာရီမှာ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သဖြင့် မြို့ နေလူငယ်များ သည် ဤတက္ကသိုလ်ကို တက်ခြင်းဖြင့် ဂုဏ်ယူသွားကြ၏ ။

တက္ကသိုလ်တွင် ထူးခြားမှု အနည်းငယ်ရှိလေသည်။

မြို့ မှ ကျောင်းသို့ လာရာလမ်းတွင် တောအုပ်တစ်ခုကို ဖြတ်၊ တောင်မြင့်တစ်ခုကို တက်ရပြီး မကြာခင် ချောက်နက်တစ်ခုကို တွေ့ ရမည် ဖြစ်သည်။ ဤချောက်နက်ကို သဘာဝ ကျောက်တံတား တစ်ခုက ဆက်သွယ်ပေးထားလေသည်။

ကျောက်တံတားသည် ရှည်လျားလှသော် လည်း ဘေးနှစ် ဖက်အနံမှာ လူ တစ်ယောက် သွားစာ မျှသာ ကျယ်ဝန်းလေသည်။ သဘာဝအတိုင်းတည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သဖြင့်

ကိုင်တွယ်အမှီပြုစရာ၊ ကြိုး တန်းများ ၊ လက်ရန်းများ လည်း မပါရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အလှည့်ကျစနစ်ဖြင့် တံတားကူးစေပြီး တံတားထိပ် ဟိုဘက်ကမ်း၊ သည်ဘက်ကမ်းတွင် မီးပွိုင့်များ စိုက်ထူပေးထားသည်။

နာမကျန်းသူများ ၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်သူများ ၊ အရေး ကြီးဧည့်သည်များ အတွက်တော့ ချောက်ကို ကူးရန် စတီးကြိုး တပ်ယာဉ်များ ထားပေးထားပါသည်။

ဤသည်မှာ တက္ကသိုလ်၏ ထူးခြားမှု တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။
ဤတက္ကသိုလ်လေး၏ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်မှာ လည်း ရှင်းသည်။
ကျောင်းအုပ်ပါမောက္ခတစ်ဦးတည်းကပင် ခိုင်ခံ့အုပ်ချုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပါမောက္ခအမည် မှာ ဂျန်ဗက်ဆဲလ် ဖြစ်၏ ။

ဤတက္ကသိုလ်တွင် ဘာသာဗေဒ အမျိုးအစားပေါင်း နှစ် ဆယ်ကျော် သင်ကြားပေးသည်။ တက္ကသိုလ်တစ်ခု၏ အခြေခံအရင်းအမြစ် အဆောက်အဦများ အ ဖြစ် လက်တွေ့ စမ်းသပ်ခန်းများ ၊ စာကြည့်တိုက်၊ ဘုရားရှိခိုးခန်းမ၊ ကျောင်းသားပွဲတော် ခန်းမများ ရှိကြသည်။

အားကစားကွင်းများ လည်း တစ်နိုင်တစ်ပိုင်ရှိသေး၏ ။ ထိုအထဲတွင် ထူးခြားမှု ရှိသော အဆောက်အဦမှာ စာကြည့်တိုက် ဖြစ်သည်။ ကမ်းခြေမီးပြတိုက်များ ထက် သုံးဆခန့်မြင့်မားသော မျှော်စင်သဏ္ဌာန် အဆောက်အဦးကြီး ဖြစ်လေသည်။

အထပ်ပေါင်း (၂၅)ထပ် ရှိလေသည်။

ဤကျောင်း၏ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်မှာ ရှင်းလင်းသော်လည်း အခြားအစဉ်အလာများ ၊ ဥပဒေများ မှာ တော့ လွန်စွာ ရှုပ်ထွေးလေသည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် အခြေအနေအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် တည်ရှိနေ သော စည်းကမ်းဥပဒေများ ဖြစ်ချေသည်။

ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ

ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသော ၊ ရိုးရာဓလေ့များ နှင့် ထုံမွန်းသော မြို့ မှ ပေါက်ဖွားလာသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့ ဖြစ်သည်နှင့် အညီ အချင်းချင်းနွေးထွေးကြ၏ ။ ရိုးသားကြိုး စားမှု နှင့် သဘောထားပြည့်ဝကြသည်။ ကျောင်းသားဆိုးများ အနည်းငယ် ရှိလေ၏ ။

ကျောင်း၏ စည်းကမ်းဥပဒေများ ကို ဖောက်ဖျက်ရမည် ကိုလည်း သေမတတ် ကြောက်ရွံ့ကြ သည်။ ကျောင်းတော် ကို လွန်စွာ ချစ်ကြပြီး ကျောင်းတော် ၏ သမိုင်းအစဉ်အလာများ ကို အမြဲဂုဏ်ယူကြ လေ၏ ။

ရှေးကျောင်းသားကြီးများ မှ ဆင်းသက်လာသော အလေ့အထများ ကိုလည်း ဆက်ခံလိုက်နာခဲ့ ကြသည်။ ကျောင်းသားများ သည် အားလပ်ချိန်များ တွင် လုပ်ငန်းခွင်အသီးသီးသို့ လည်း ဝင်ကြရလေ သည်။ မိသားစုအရေး ကို ကူညီကြရသည်။ မြို့ ၏ စီးပွားရေး အခြေအနေအောက်မှာ ရုန်းကန်ကြရလေ သည်။ ကျပ်တည်းသော မြို့ ကလေးမှ ကျောင်းသားများ ဖြစ်သဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကျောင်းသား များ ရှားလေသည်။

သူတို့သည် ကျပ်တည်းနိမ့်ကျသော မြို့ ကလေးတွင် နေရသော် လည်း သူတို့မြို့ ၊ သူတို့ကျောင်း မှ စွန့်ခွာကာ ချောင်းကိုပစ်၍ မြစ်ကို ရှာရန်လည်း စိတ်မကူးကြချေ။

သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ် အဆင်ပြေအသားကျနေသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ ပင် ဖြစ်တော့သည်။

(2)

ကျောင်းသွားရာ တောင်တက်လမ်းရှိ (Mist Pool) အမည် ရှိသော ကင်နိုတင်းထဲတွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ပြည့်နှက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်၏ အလယ်တွင် ပိုကာကစားနိုင်သည့် အရွယ်အစားခန့်ရှိသော

စားပွဲပိုင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေ သည်။ ထိုစားပွဲပိုင်းတွင် ကျောင်းသားနှစ် ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မနေသော် လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။

တခြားကျောင်းသားများ ၏ မျက်လုံးများ သည်လည်း ထိုစားပွဲပိုင်းရှိ ကျောင်းသားနှစ် ဦးထံ ဆိုက်ရောက်နေကြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အကဲခတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြာပါ။ စားပွဲပိုင်းကြီးမှ ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ စကားသံက စတင်ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

‘ဘယ်လူမျိုးစုတွေ ရဲ့ ယုံကြည်မှု လဲတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကမ္ဘာကြီးကို လိပ်ကြီးတစ်ကောင် က သူ့ကျော်ပေါ်မှာ ရွက်ထားရတာ တဲ့လေ။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်က လူတော် တော် များများ က ကိုယ့် ဘက်ကိုယ်ယက်တတ်တာလားလို့ ငါတွေ မိတယ်။ မင်းတကယ် လူသားပီသပါပေတယ်.....‘ကိန်း’.. ရာ’

‘ငါက ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက် မာန်တက်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ရှိမှု နဲ့ အရည်အချင်းကို ခင်းပြနေတာပါ။ အင်းလေ..... ငှက်တိုင်းက အပြာရောင် ကို မြင်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဇီးကွက်လိုတစ်ကောင်က မြင်နိုင်ရှာတော့ တခြားငှက်တွေ က ပုတ်ခတ်မှာ ပေါ့’

ကိန်းဆိုသော ကျောင်းသားနှင့် ဘီဒီဆိုသော ကျောင်းသားတို့၏ အခြေအတင် စကားပြောပွဲ ဖြစ်သည်။ (Mist Pool)ကင်နိုတင်းတွင် ဤသို့ တနင်္လာနေ့တိုင်း စကားရည်လှပွဲ ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ဆိုင်၏ နံရံတွင် ‘တိရစ္ဆာန်များ နှင့် ခိုင်းနှိုင်းခြင်း’ ဟူသော ယနေ့စကားရည်လှပွဲအတွက် ခေါင်းစဉ်ကို ချိတ်ဆွဲထားသေးသည်။

ပွဲကြည့်သူများ မှာ ပြိုင်ပွဲဝင်နှစ် ယောက် ပြောဆိုကြသော စကားများ ကို ပြုံး တမဲ့နှင့် နားထောင် ကြ၊ တိတ်ဆိတ်ကြ၊ လက်ခုပိတ်ကြ စသဖြင့် သဘောကျစွာ တုံ့ပြန်ကြလေသည်။

သူတို့နှစ် ယောက် ကတော့ ဆက်လက်ပြီး....

‘ဘီဒီ..... မင်းက လူတကာကို မြေခွေးလို သူငယ်အိမ်ပြောင်းကြည့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုးကွ’

‘ထင်လို့ပါကွာ။ ခွန်အားကြီးမားတဲ့ ခြင်္သေ့တွေ တောင် မျက်လုံးတစ်ဝက်ပဲ မှိတ်ပြီး အိပ်တယ်ကွ။ သတိတရားဆိုတာ နေရာတိုင်းလိုတယ်’

‘ဟား.....ဟား..... ကိန်းရေ၊ မင်း ကတော့ နံကောင်တွေ လို အတောင်ပံကို အသုံးပြုပြီး အသံ ကောင်းဟစ်တဲ့ပုံစံမျိုး တော် တော် ပြောတတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လက်ဖဝါးပေါ် ကောက်တင်လိုက်တာနဲ့ နံကောင်ဆိုတာ အသံတိတ်ရတဲ့ အမျိုးပါ’

ကိန်းဘက်က တကယ်ပဲ အသံတိတ် သွားပါသည်။ ရုတ်တရက် ခွန်တုံ့ပြန်ရန်လည်း စကားခက်သွားဟန် တူသည်။

ပွဲကြည့်သူများ က ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံး ကုန်ကြသည်။ အချင်းချင်း လက်ကုန်ကြ၊ ခြေဖိကုန်ကြ သည်။

‘ဟင်း.....ဟင်း..... မင်းက ကမ္ဘာ့အတုံးဆုံး သတ္တဝါ ဒိုဒိုငှက်ထက်တောင် တုံးတဲ့ကောင်ပါ’

ကိန်းက ဟန်မပျက် စကားပြန်ဆက်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘီဒီက ‘ဟက်’ ခနဲရယ်ကာ ခေါင်း ယမ်းရင်း.....

‘သွားပြီ..... ကိန်းရေ။ မင်း ကတော့ ဂူထဲက ထွက်တာနဲ့ ဘယ်ဘက်ပဲ ကွေ့ပျံတတ်တဲ့ လင်းနို့ တွေ လိုမျိုး တစ်ယူသန်သွားပြီ။ တစ်ဖက်စောင်းသွားပြီ။ ရှက်တတ်ရင် မင်းခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး လင်းတတွေ ကို သွားကျွေးလိုက်သင့်ပြီ’

‘ငါက ခေါင်းဖြတ်သွားရင်တောင် နောက်ထပ် ကိုးရက်လောက် အသက်ရှင်ဦးမယ့် ပိုးဟပ်လို ကောင်မျိုးဆိုတာ မင်းသိထားသင့်တယ်’

ဘီဒီက လက်ထဲက တုတ်ချောင်းတိုလေးကို လှည့်ကစားရင်း ရယ်မြဲရယ်နေသည်။ ပြီးမှ.....

‘သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲ။ ပြတ်ပြီးခါစ အိမ်မြှောင်အဖွီးက
သူ့ကိုယ်သူ အသက်ရှိ သေးတယ်လို့ ထင်နေသလိုပေါ့လေ... ဟုတ်လား’

‘.....’

ကိန်းဘက်မှ အသံတိတ်နေသည်။ သို့သော် ဘီဒီမျက်လုံးများ ထံတော့
စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ သည် စကားရည်လုပွဲကား သူ့အတွက် အနိုင်ရလဒ်ကို
ဆောင်ကြဉ်းမပေးနိုင်တော့မှန်း သူ့ခါးသီးစွာ နားလည်လာမိသည်။ သို့နှင့် သူ့လက်က
စားပွဲပေါ်ရှိ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့သည်။

ဖန်ခွက်အတွင်း ၌ အနီရောင် အဆင်းရှိသော ယမကာအရည်တစ်မျိုးက
အဆီတွေ ဝေ့တက်၍ နေသည်။ သူ ဘီဒီကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်းပင် ပက်ခနဲ
မော့သောက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

‘ရေး’

‘ဂူ ဟူး.....ဟူး.....’

‘အိုး..... ဟိုး.....’

ပွဲကြည့်သူများ က အသံသေးအသံကြောင်များ ဖြင့် အော်ဟစ်ကြတော့သည်။
လက်ခုပ်များ လည်း တီးကြသည်။ ခုံတွေ ကို တခုနီးနီးနီး တီးကြပုတ်ကြနှင့် တစ်ဆိုင်လုံး
ဆူညံသွားတော့သည်။

ပွဲကား ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ရုံးနိမ့်သော စကားရည်လုသမား တစ်ယောက်
ဝီသစွာ ပင် ကိန်း သည်လည်း အနီရောင် ယမကာကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်ပြခဲ့ပြီ
မဟုတ်လား။

ဘီဒီက ပြုံး မြဲ ပြုံး နေသည့် မျက်နှာနှင့် ပင် နေရာမှထကာ
ကိန်းဆီလျှောက်သွား၍ ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်ကာ အားပေးလိုက် သည်။

ကိန်းကလည်း ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံပြုသည်။ တကယ်တော့ သည်ပွဲသည်

သူလုံးဝ မရှုံးချင်သော ပွဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် (Hero) တက္ကသိုလ်၏ အကောင်းဆုံး စကားရည်လုသမားနှင့် တကယ်တမ်းရင်ဆိုင်တွေ့ချိန်မှာ တော့ သူ့ကိုယ်သူ ရှုံးနိုင်ဖို့ ထိုက်တန်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ နောက်ပြီး သည်ပွဲသည် သူ့ဘက်မှ စတင်ကမ်းလှမ်းခဲ့သော စိန်ခေါ်ပွဲတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မှာ နှစ် ခါနာရသော အဖြစ်နှင့် ကြုံရချေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ဦး ဝင်လာသည်။

‘ဆိုင်မွန်.....’

ဝင်လာသူက ဆိုင်မွန် ဖြစ်သည်။ ဆိုင်မွန်သည် ဘီဒီထံ အပြေးသွားသောကြောင့် ဘီဒီကို လာရှာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘီဒီက လက်ထဲက တုတ်ချောင်းလေးကို လှည့်ကစားရင်း.....

‘ငါ့ကို လာရှာတာလား..’

‘သေချာတာပေါ့။ (Hero)တက္ကသိုလ်ရဲ့ အတော် ဆုံး စကားရည်လုသမားကြီးကို လာရှာတာ လေ’

ဘီဒီ တဟားဟားခေါင်းမောရယ်သည်။ ပြီးမှ.....

‘ဘာကိစ္စလဲ..’

‘ဘော့ပါက သူ့မီးပုံးပျံ့ ငါတို့ကို လိုက်စီးခိုင်းမလို့တဲ့...’

‘အိုး..... ကြားသားမိုးကြိုး ပါလား..’

‘ကဲ ဘယ်လိုလဲ လိုက်မယ်မို့လား’

‘အင်း သွားကြစို့’

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ကင်နီတင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိန်းသည် လည်း (Mist Pool) ကင်နီတင်းထဲတွင် ရှိမနေတော့ပါ။

ဆိုင်မွန်ဝင်လာကတည်းက သူသည် ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လောကမှာ ကိန်းမျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ဆုံးမှာ ဆိုင်မွန်ပင် မဟုတ် ပါလား။

(Mist Pool) ကင်နီတင်းထဲတွင် စားသူစား၊ သောက်သူသောက်နှင့် ယခင်အတိုင်း လည်ပတ် နေပြီ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းအရာအမျိုးမျိုးမှာ စကားဖောင်ဖွဲ့နေခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မကြာခင်မှာ တော့.....

ကင်နီတင်းထဲ လူတစ်ဦး ဝရန်းသုန်းကားဝင်လာသည်။ ပြေးလာရ၍ မောဟိုက်နေဟန်တူ သည်။ ဟော..... ဟော.....နှင့် မောသံထွက်နေသေးသည်။ လူတွေ အားလုံးက လှမ်းကြည့်မှ သူမောနေသည့်ကြားမှရအောင် အသံညှစ်ပြီး.....

‘မြန်မြန်..... မြန်မြန်သွားကြ။ ငါတို့ တက္ကသိုလ် ပြဿ နာတက်နေပြီ..... မြန်မြန် သွားကြည့် ကြ...’

ဂက်စ်အိုးများ ကို ဖွင့်ပြီးသော အခါမှာ တော့ မီးပုံးပျံသည် မြင့်ကာလွင့်ကာ လေစီးကြောင်းထဲ ထိုးတက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သည်နေ့ ‘ဘော့ပါ’၏ အဘိုးမွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဘော့ပါ၏ အဘိုးသည် သေပြီး ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သေပြီးသား လူ တစ်ယောက် ကို မွေးနေ့ပွဲလုပ်ပြီး ဂုဏ်ပြု ခြင်းသည် အနည်းငယ်မက ကြောင်စီစီနိုင်ပါသည်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အဘိုး၏ မွေးနေ့ ဖြစ်သော ကြောင့် ဆိုင်မွန်နှင့် ဘီဒီသည် ရက်ရောခဲလှသော ဘော့ပါ၏ မီးပုံးပျံတင်တွင် စီးနင်းခွင့်ရခဲ့ပေပြီ။ ဘော့ပါသည် သူ့မီးပုံးပျံတင်တွင် မည် သူ့ကိုမှ တင်ဆောင် ချင်သူမဟုတ်ပေ။

ဘော့ပါ၏ ဘိုးဘေးများ သည် (Hero) မြို့ ကလေး၏ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။ လေ သင်္ဘောများ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ မီးပုံးပျံများ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ကျော်ကြားကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဘော့ပါ၏ ဘိုးဘေး တစ်ယောက် သည်

ဟစ်တလာကြီးစိုးစဉ်အခါက မြို့တွင် ရှိသူများ လူမျိုးများကို တခြားမြို့များသို့
လေသင်္ဘောကြီးနှင့် တင်ဆောင်ကာ ပို့ဆောင်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ဘော့ပါက သူ့သူငယ်ချင်းများကို
စကားမကြုံကြုံအောင် ဆွဲကာ အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။

ဘိုးဘေးစဉ်ဆက် လုပ်ဆောင်လာခဲ့သော လုပ်ငန်းဖြစ်သော်လည်း
ဘော့ပါလက်ထက်တွင် တော့ရှားရှားပါးပါး ဒီမီးပုံပုံတစ်လုံးသာ ရှိရာတော့သည်။ ထို့ကြောင့်
ဘော့ပါကလည်း ဒီမီးပုံနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန်တုန်တိုခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟစ်တလာကြီး..... စိုးစဉ်အခါကပေါ့ကွာ။ ငါ့အဘိုးက လေသင်္ဘောကြီးနဲ့သူ့
တွေကို..... x.....x.....x.....’

ယုံချင်စရာမကောင်းသော ဘော့ပါ၏ ကြားလုံးကြီးကို ဆိုင်မွန်နှင့် ဘီဒီ
အကြိမ်နှစ် ရာမြောက် ကြားရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘော့ပါသည် သူ့ဝသီအတိုင်း
ကမ္ဘာ့ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် သူ့ဘိုးဘေးတွေက မည်သို့ရင်းနှီးခဲ့ကြောင်း
မဟုတ်တမ်းတရား ကြားဝါနေသည်။ အတန်ကြာ ကြားဝါပြီးမှ ကိစ္စတစ်ခုကို သတိရပြီး.....

‘ဪ.....အေး..... ဘီဒီ၊ မင်း..... ကိန်းကို နိုင်ခဲ့တယ်..... ဟုတ်လား’

‘ကိန်းက ဝိုင်နီကို ရဲရဲရင့်ရင့်သောက်ပြီး အရှုံးပေးသွားတာပါ’

ဘော့ပါက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း.....

‘တကယ်တော့ ကိန်းရဲ့ ပစ်မှတ်က ဆိုင်မွန်ပဲ။ ဆိုင်မွန်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရို့
အကြောင်းရှာရ မလွယ်တာကြောင့် ဘီဒီကို စိတ်ခေါ်တာပဲ’

ကိန်းက ဘီဒီကို စကားရည်လှပွဲစိန်ခေါ်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘော့ပါက
သုံးသပ်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုင်မွန်ကမူ နှုတ်ဆိတ်၍ သာ နေနေသည်။ ကိန်းသည်
ဂျက်စမင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆိုင်မွန်အပေါ် မနာလို မကျေနပ်ချက်များ ရှိနေခြင်းကို
အားလုံးအသိပင် ဖြစ်သည်။

ဆိုင်မွန်မျက်နှာရိပ်မှာ ကိန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မည်သည့်စကားမျှ

ပြောဆိုချင်ဟန်မရှိသော ကြောင့် ဘော့ပါကလည်း သူ့စကားကို ဤမျှလောက်နှင့် ရပ်လိုက်သည်။

‘ဒီ မီးပုံးပုံနဲ့သာ ရှုခင်းတွေ ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်ရလို့ ကတော့ ရှယ်ပဲ’

ဟု ဆိုင်မွန်က စကားလွှဲပြောသလို ဘီဒီကလည်း...

‘ငါ ကတော့ ဒီမီးပုံးပုံကြီးနဲ့ မိန်းမခိုးချင်တယ်ကွ။ မီးပုံးပုံနဲ့ မိန်းမခိုးတာမျိုး မကြားဖူးသေးဘူးမို့ လား’

‘ဟေ့ကောင်တွေ ဘာမှ အပိုပြောမနေနဲ့... မင်းတို့ကို ဒီတစ်ရက်ပဲ စီးခိုင်းမှာ ။ နောက်နေ့ တွေ မီးပုံးပုံနားကို ကပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့’

ဘော့ပါက သူ့ဥစ္စာကို ဝင်တွန့်တိုလေသည်။

မီးပုံးပုံသည် မြင့်မားသော မိုးသားလေစီးကြောင်းထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်။ လေစီးကြောင်း ထဲမှ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ရသော အရသာသည် အင်မတန် ထူးခြားမည် ဖြစ်ကြောင်း သင်လည်း သိပေ မည် ။

အစိမ်းရောင် ချင်းတူသော်လည်း စိမ်းပုံချင်းမတူသော သစ်ပင်များ ကို အပေါ်စီးက မြင်ရသည် မှာ အလွန်အေးချမ်းလေသည်။ တောင်တန်းများ ကို အနီးကပ် တွေ့ရသည်မှာ လည်း ရင်သပ်ရှုမော ဖွယ် ဖြစ်သည်။ ရေပြာအိုင်လေးများ ကိုလည်း ပဲ့ကျနေသော ကောင်းကင်၏ အပိုင်းအစလေးများ အ ဖြစ် မြင်နိုင်သေးသည်။

ထိုသို့တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါးရင်း ကျောင်းသွားလမ်း တောင်ကုန်း၏ ထိပ် သဘာဝကျောက် တံတားဘက်ရောက်လာခဲ့သည်။ သွယ်ပျောင်းသော ကျောက်တံတားပေါ်မှာ လူတွေ တန်းစီသွားလာ နေကြပုံမှ အသည်းယားဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ငှက်ခြောက်တုတ်ကြီးကို ကိုင်ထားလျက်နှင့် ဘော့ပါသည် ကျောက်တံတားပေါ်မှ ကျောင်း သွားသူများ ကို အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်ကို ဆိုင်မွန်က လက်ဝါးနှင့် လှမ်းအုပ်ကာ တားလိုက်သည်။

‘မအော်နဲ့..... သူတို့ကို အသိမပေးနဲ့... ငါလုပ်စရာရှိလို့..’

ဆိုင်မွန်သည် သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကင်မရာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျောက်တံတား ပေါ်မှ သက်စွန့်ဆံဖျား ကျောင်းသို့ သွားနေသော လူငယ်များ ၏ မြင်ကွင်းကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ တစ်ပုံ၊ နှစ် ပုံ၊ သုံး၊ လေး.....။ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သည်။

‘ငါ ဒီကျောင်းသွားလမ်းကို အပေါ်စီးက ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဘယ်လိုရိုက်ရမှန်း မသိလို့ ခက်နေတာ။ အခုမှပဲ အဆင်သင့်တော့တယ်’

‘ဟား.....ဟား..... မင်းဒီဓာတ်ပုံတွေ နဲ့ တို့ပြည်နယ်ရဲ့ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲမှ ဝင်၌ မလို့လား’

‘သေချာတာပေါ့’

‘အဟား..... ကောင်းတယ်ကွာ’

မီးပုံးပုံသည် နိမ့်ဆင်းလာရာ ကျောက်တံတားနှင့် ပိုနီးလာသည်။ (View) အနေအထားမှာ လည်း ကောင်းလာသည်နှင့် ဆိုင်မွန်သည် ကင်မရာခလုတ်ကို အနားမပေးဘဲ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေ လေတော့သည်။ သည် ကျောက်တံတားကြီးကို အပေါ်စီးမှ မြင်ကွင်းမျိုးဖြင့် ရိုက်နိုင်ခွင့်မှာ တကယ်ပင် ခက်ခဲလှသည် ဖြစ်ရာ ဆိုင်မွန်သည် ဘော့ပါကို ကျေးဇူးတင်လျက် အပျော်ကြီး ပျော်နေတော့သည်။

မီးပုံးပုံသည် တရုး၊ ရှု၊ ပြန်တက်ကာ ကျောင်းဝန်းကောင်းကင်ဘက်သို့ ရွက်လွှင့်လာပြန်သည်။ မိုးသို့ ချွန်ထက်စွာ ထိုးမတ်နေသည့် ခန့်ညားသော အုတ်နီကျောင်းဆောင်များ ကို သူတို့ မြင်တွေ့ လာ ရသည်။ မျှော်စင်သဏ္ဌာန် စာကြည့်တိုက်ကြီးက ကြည့်အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေသည်။

‘ဝါး..... ငါတို့ကျောင်းကြီးက ကြည့်လေ လှလေပဲ....’

‘ကျောင်းကို မီးပုံးပုံနဲ့လာတာ ငါတို့ပဲရှိမယ်ကွ..... ဟား.....ဟား.....’

ဘီဒီနှင့် ဘော့ပါက သဘောကျစွာ အော်ဟစ်လေသည်။

ဆိုင်မွန် ကတော့ ကျောင်းဝန်းထဲကို အကဲခတ်နေမိသည်။ ကျောင်း၏ ပုံမှန်စည်ကားလေ့ရှိရာ နေရာများ တွင် ခါတိုင်းလို လူတွေ သွားသွားလာလာ မတွေ့မိ။ ကော်ရစ်တာများ နှင့် သစ်ပင်ရိပ်များ တွင် လည်း လူသူကျပါးနေသည်။

တစ်ဆက်တည်း ကျောင်းဝန်းအလယ်မှာ သာ အံ့ခဲနေသော ကျောင်းသားများ ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ တစ်ကျောင်းလုံးရှိ ကျောင်းသားများ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်နှင့် စုဝေးနေကြသည်။ ကိုယ့်အစု နှင့် ကိုယ်တီးတိုးစကားများ ကိုဆိုနေကြဟန် တူသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ကျောင်းသားတွေ ဘာ ဖြစ်နေကြတာလဲ’

ဆိုင်မွန်စကားကိုကြားမှ ဘော့ပါနှင့် ဘီဒီလည်း အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လေရာ ကျောင်းဝန်းထဲက ဘာ ဖြစ်မှန်းမသိသော အခြေအနေကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ကျောင်းသားရေး ရာမှာ လူတွေ ဝိုင်းလိုပါလား။ ဘာ ဖြစ်တာပါလိမ့်’

‘တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားတာ ဖြစ်နေပြီ’

ဘော့ပါသည် ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဂက်စ်ငွေကို တဖြည်းဖြည်းလျှော့ချကာ မီးပုံးပျံကို ဆင်းသက် စေသည်။ မီးပုံးပျံတစ်အိမ် ဆင်းသက်လာမှ ကျောင်းဝန်းမှ လူများ က သတိထားမိကြသည်။

သာမန်အားဖြင့် ကျောင်းသားများ သည် မီးပုံးပျံနှင့် ဆင်းသက်လာသော သူတို့ကိုအံ့သြကြပြီး အသံဗလံတွေ ပြုကာ အော်ကြ နောက်ကြရမည်။ အလှအယက် အနားရောက်လာကြမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုတော့ ကျောင်းသားများ သည် သူတို့ကို ခဏမျှသာ ကြည့်၍ မျက်နှာပြန်လွှဲကာ နေမြဲအတိုင်း ဆက်ရှိနေကြသည်။

မြေပေါ် မီးပုံးပျံ ဆင်းသက်လာသည်နှင့်သူတို့သည် ကျောင်းသားရေး ရာအဆောင်သို့ ပြေးကြသည်။ လမ်းတွင် တွေ့သည့် ကျောင်းသား တစ်ယောက် ကိုလည်း ဘီဒီက ပခုံးကိုင်ကာ တား၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဘာ ဖြစ်တာလဲ..... ကျောင်းမှာ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ’

အမေးခံရသော ကျောင်းသားက ညှိုးရောသော မျက်နှာနှင့်

‘ကျောင်းသားရေး ရာမှာ စာကပ်ထားတယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် သွားဖတ်ကြည့်ပါ’

ကျောင်းသားရေး ရာ လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ သူတို့ ဝင်ကြည့်ကြသည်။

ကြော်ငြာစာနံရံတွင် ကပ်ထားသော စာကို မြင်လိုက်ရသော အခါမှာ တော့

သူတို့ခြေထောက်များ မှာ မြေပြင်နှင့် ကပ်ကာ သံမှိုရိုက်လိုက်သလို

ရပ်တန့်ဆွဲကပ်သွားလေတော့သည်။

‘ဟင်.....’

‘ဒါ..... ဒါ....’

‘.....’

အထူးကြေညာချက်

Hero University အား ပညာသင်ကြားရန် ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြောင်း

ကြေညာအပ်သည်။ ကျောင်းသား/ကျောင်းသူများ သည် မိမိတို့သို့လ်မှ

ကျောင်းပြောင်းခွင့်လျှောက်လွှာများ ဖြင့် ပြည်နယ် ၏ မြို့တော် ရှိ

တက္ကသိုလ်များ သို့ ပြောင်းရွှေ့အပ်နှံကာ ပညာသင်ကြားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ပထမ နှစ် ဝက် ပညာသင်ကြေးအခမဲ့နှင့် အချိန်ပိုင်း အလုပ်အကိုင်များ ပေးမည်

အခွင့်အရေး အား ရရှိမည် ဖြစ်သည်။

ဤကြေညာစာ ကြေညာသည့်နေ့မှစ၍ တစ်လအတွင်း ပြောင်းရွှေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

ပြည်နယ်ပညာရေး မူူး

မစ္စတာ ကလော့တန်

သူတို့တက္ကသိုလ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာချက်ပင်

ဖြစ်တော့သည်။

အစည်းအဝေးခန်းထဲမှ ဆရာများ ထွက်လာကြသည်။ ကျောင်းသားတွေ က
အပြေးအလွှား ဝိုင်းမေးကြသည်။ လမ်းပိတ်မေးကြသည်။

သူတို့လည်း ဆရာဝင်ချက်ရှိလာကို တွေ့သဖြင့် ပြေးမေးလေသည်။

‘ဆရာ.....ဆရာ’

ဆရာဝင်ချက်ရှိလာသည် သူတို့ပြေးလာသည်ကို နှိမ်းလှသော အပြုံး နှင့်
ရပ်စောင့်နေလိုက် သည်။ အနားရောက်လာမှ.....

‘ဆရာ..... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’

‘ဒါတ.....ကယ်အမှန်ပဲလား ဆရာ’

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ထားခြင်း မဟုတ်မှန်းသိသော်လည်း ထိုသို့
မျှော်လင့်မိသေးသည်။ ဆရာက အောက်နှုတ်ခမ်းကို သပ်ရင်း စကားလုံးရှာသည်။ သို့သော်
စကားလုံးမရှိချေ။ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီးမှ.....

‘ဆရာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ.....’

ဟုဆိုကာ ဘီဒီနှင့် ဆိုင်မွန်၏ ပုခုံးကိုပုတ်ကာ ဆရာဝင်ချက်ရှိလာ ထွက်
သွားပါသည်။

ဘီဒီသည် ဆရာ့ကို တစ်ခုခုပြောရန် အားထုတ်သော်လည်း သူ့ထံတွင် လည်း
စကားလုံး မရှိချေ။ နောက်..... သူတို့ သုံးယောက် မြေပေါ်တွင် အလိုလိုထိုင်ကျ
သွားပါတော့သည်။ ကျောင်းဝန်းထဲရှိ ကျောင်းသားများ သည် လွန်စွာ ပူဆွေးသော
မျက်နှာအသီးသီးနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ ကို အသက်မဲ့စွာ ငေးနေကြလေသည်။ တချို့တွေ
ငိုကြွေးနေကြသည်။ တချို့ နားမလည်စွာ ဟစ်အော်နေကြသည်။ တချို့ ကြော်ငြာစာကို

မယုံနိုင်စွာ ထပ်ခါတလဲလဲ သွားကြည့်နေကြသည်။ သူတို့မည် သို့မျှ လက်မခံနိုင်ကြပါ။

သည်တက္ကသိုလ်သည် သူတို့အတွက် မရှိမ ဖြစ် တက္ကသိုလ် ဖြစ်သည်။ သူတို့မြို့၊
ကြီးရှိ တက္ကသိုလ်များ သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် လွန်စွာ ဝန်လေးကြသည်။ သူတို့ ဘဝအကြောင်း
သူတို့သာ သိချေ သည်။

ဒါသည် သူတို့အနာဂတ်ကို မင်နီတားလိုက်သလို ခံစားကြရသည်။

‘ငါတို့ ရှေးဟောင်းတက္ကသိုလ်ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ကို
လှမ်းအကြောင်းကြားကြည့်မလား’

‘အဲလို အဖွဲ့မျိုးရှိလို့လား’

‘ရှိတယ်။ ငါကြားဖူးတယ်’

ကြံရာမရသည်နှင့် သူတို့ ရှာဖွေစဉ်းစားကြတော့သည်။

‘မရေရာတာကြီးကွာ။ ဘယ်သူတွေ ဘာလုပ်ဦးမလဲ စောင့်ကြည့်ရင်း ငါတို့
လုပ်နိုင်တာလေးပဲ လုပ်နှင့် ရအောင်ပါ’

‘ဘာလုပ်မှာ လဲ’

‘ဆုတောင်းလိုက်ရုံထဲ သွားရုံပေါ့’

သို့နှင့် ထိုကျောင်းသားနှစ် ယောက် ဆုတောင်းလိုက်ရုံဘက်
ထွက်သွားတော့သည်။

လူတို့သည် ဘာမှမလုပ်တတ်တော့လျှင်တောင်
ဆုတောင်းတတ်သေးသည်မို့လား။ ဒုက္ခတရား နှင့် နီးလေလေ သူတို့ဘုရားသခင်ကို
ပိုတကြလေ။

ယခု သူတို့ ကျောင်းအရေး ဘုရားသခင်ကကော ကယ်ပါ့မလား။

(3)

(Hreo University)အား ရပ်ဆိုင်းရန် ကြော်ငြာစာကပ်ပြီး ဒုတိယမြောက်နေ့ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းဝန်းထဲ၌ သစ်ရွက်တွေ ပိုကြွလာသည်ဟု ထင်ရသည်။
ကျောင်းသားများ သည် ဟိုတစ်စု၊ သည်နေရာတစ်စု စုဝေးကာ အကြောင်းအရာတစ်ခုထဲကို ပူးဆွဲစွာ ပြောဆိုနေကြသည်။ အဆောင်နေ ကျောင်းသားတစ်ချို့သည် သေတ္တာများ၊ အထုပ်အပိုးများ ကို အဆောင်အတွင်းမှ ရွှေ့ထုတ်နေကြသည်။

တချို့ကျောင်းနံရံများတွင် အမှတ်တရစာတမ်းများ ကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် ရေး ခြစ်နေကြသည်။ စာသင်နေသော မေဂျာများ ရှိသော်လည်း ကျောင်းသားများ သည်စာထဲတွင် ရာနန်းပြည့် အာရုံ မရှိနိုင်ကြဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ စာသင်နေသော ဆရာမ ၃ ဦး သည်လည်း ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်များ နှင့် ကွယ်ကာ သက်ပြင်းများ ကို မှုတ်ထုတ်နေကြသည်။

နေရောင် ခြင်သည် ပိုမိုပြင်းရှ၍ သစ်ရွက်များ လည်း ပို၍ ကြွေသက်နေပါသည်။ ကော်ရစ်တာ တစ်ခုတွင် ခြေထောက်ဆင်းချကာ ဆိုင်မွန်ထိုင်နေမိသည်။ ကျောင်းတစ်ခွင်ကိုလည်း ကြည့်နေမိသည်။ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဝံ့သူပမာ ခိုင်မာနေသော ကျောင်းအဆောင်များ ၏ နံရံတွေ သည် ယနေ့အဖို့တော့ အလွမ်းငွေ့များ ကို တအူအူ ထုတ်လွှင့်နေသည်ဟု ဆိုင်မွန်ထင်နေမိသည်။

‘မြို့ကြီးက တက္ကသိုလ်တွေ က ပညာရေး စရိတ် ဒီလောက်မြင့်မားတာ ငါတို့မြို့လေးက လူငယ်တွေ ဘယ်တက်နိုင်မှာလဲကွ’

‘မလုပ်နိုင်ဘူး။ မိသားစုတွေနဲ့ ခွဲခွာပြီး ရေခြားမြေခြားမှာ ပညာသွားသင်ဖို့ ငါမလုပ်နိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး ငါတို့က ကျောင်းချိန်ပြင်ပမှာ လုပ်ငန်းခွင်တွေ ဝင်ပြီး မိသားစုအရေး အတွက် အလုပ်တွေ လုပ်ကြရသေးတာမို့လား။ ငါတို့မရှိရင် ငါတို့မိသားစုတွေ အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ နောက်ပြီး သူတို့နဲ့ အဝေးမှာ ရှိနေမဲ့ ငါတို့အတွက်

သူတို့အမြဲ စိတ်ပူပြီး လွမ်းဆွတ်နေရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါမြို့ကြီးက ကျောင်းတွေ ဆီ
မပြောင်းနိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်... ငါကောပဲ။ ငါတို့မြို့က ငါတို့လို လူငယ်တွေ ရဲ့ လုပ်အားနဲ့
လည်ပတ်နေရတာပဲ။ ငါတို့မရှိရင် ငါတို့မြို့ကို ဘယ်သူစောင့်ရှောက်မှာလဲ။ ငါတို့မြို့ရဲ့
ဂေဟစနစ်တွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့’

‘သေချာတာကတော့... ငါတို့ရဲ့ အစဉ်အလာကြီးမားတဲ့ တက္ကသိုလ်ကို
ဒီလိုအဆုံးမသတ်စေ ချင်ဘူး။ ဘိုးဘွားတွေက သမိုင်းကောင်းကောင်းနဲ့ တည်ထောင်ခဲ့တဲ့
တက္ကသိုလ်ပဲ။ ဒီတက္ကသိုလ်က ပညာတွေက ငါတို့အတွက် အမြဲ မြင့်တယ်။
လုံလောက်စေတယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်ကွာ’

‘ဟုတ်တယ်....’

ကျောင်းသားလူငယ်တစ်သိုက်သည် ကော်ရစ်တာမှလျှောက်လှမ်းရင်း သူတို့
သဘောထားများကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောဆိုသွားကြလေသည်။ တစ်ယောက်
တစ်ခွန်းဆိုသော်လည်း သူတို့သဘောထားများသည် တစ်ထပ်တည်း တူညီနေကြသည်။

ဆိုင်မွန်သည် သူတို့ပြောသွားသော စကားများကိုကြားပြီး ရင်ထဲတွင်
ပင်လယ်ကျောက်တုံး တွေကို ထမ်းထားရသလို လေးလံသွားသည်။ တကယ်ပဲ လူငယ်
တစ်ယောက်အတွက် အချက်အချာကျသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို
စွန့်လွှတ်ရတော့မည်လား။ ထိန်းထားလျက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိုသို့ ပြန်မေးမိသွားသည်။

‘ဆိုင်မွန်.....’

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ရွေ့လွင့်လာသော ခေါ်သံ ဖြစ်သည်။ အသံကြားရုံနှင့်
မည်သူမှန်းသိသော်လည်း ဆိုင်မွန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘ဂျက်စမင်...’

ဂျက်စမင်သည် သူ၏ အိမ်ကပျော့ပျောင်းသော ဆံနွယ်များကို အဝါရောင်

ဆံကုပ်လေးဖြင့် သိမ်းနှောင်ထားသည်။ ခြေချင်းဝတ်ဆီအထိ သွယ်လျှည်းလျားနေသော အဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပြီးကော်ရစ်တာတွင် လေညွှန်တိုင်းလေးတစ်ခုလို ရပ်၍ နေသည်။

ဆိုင်မွန်ပြုံး မိသွားသည်။ မည် သည့်စိတ်နာကျင် ရှုပ်ထွေးစရာများ နှင့် ကြုံကြုံ သူမနှင့် မျက်ဝန်း ချင်းဆိုင်မိတိုင်း သူ ငြိမ်းအေးစွာ အလိုလို ပြုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆိုင်မွန် ဂျက်စမင်၏ ဘေးဘီဝဲယာကို ဝေ့ကြည့်အကဲခတ်ရသေးသည်။ ခါတိုင်း ဂျက်စမင် ဘေးမှာ အခြွေအရံအစောင့်အရှောက်များ ပါလာတတ်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ငါ တစ်ယောက် တည်းလာတာပါ..... ဆိုင်မွန်’

ဆိုင်မွန် ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသည်။ သူမက သူ့နံဘေးမှာ လာ၍ ထိုင်သည်။

ဂျက်စမင်သည် ကျောင်းတော် ၏ မျက်နှာစာမှ အကွာရာလှလှကလေး ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတော် သားလူငယ်တို့၏ လက်ဖဝါးပေါ်တင်ခွင့်ရချင်စရာ ကျောက်ခတ်ပွင့်ပြာလေး ဖြစ်သည်။ ဆိုင်မွန်နှင့် ရည်းစား ဖြစ်သော အခါ လွန်စွာ လိုက်ဖက်ညီသော စုံတွဲ အဖြစ် အများ က သတ်မှတ်ကြလေသည်။

သို့သော် ဂျက်စမင်၏ အဖေ ကတော့ ဆိုင်မွန်အပေါ် လုံးဝအမြင်မကြည်ပေ။ အမြဲတစေလည်း သဘောဆိုးနှင့် စောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။ လူလတ်တန်းစားများ သော သူတို့မြို့ လေးမှာ ဂျက်စမင်တို့ ကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်သည်။ ဂျက်စမင်၏ အဖေ မျက်လုံးထဲတွင် တော့ ဆိုင်မွန်သည် ကျောမွဲတစ်ကောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆိုင်မွန်နှင့် ရည်းစား ဖြစ်မှန်း သိပြီးကတည်းက ဂျက်စမင်၏ ဖခင်သည် ဂျက်စမင်ကို အစောင့် အရှောက်များ နှင့် သာ အမြဲသွားလာစေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ရည်းစားဘဝသည် အေးဆေးစွာ တွေ့ဆုံရခြင်း မရှိ။ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြောဆိုရခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်သလိုဖြတ်သန်းရနေသည်။

စာသင်ခန်းအတွင်း : အားလပ်ချိန်တခဏ်များ၌ လှမ်းငေးရုံ သူငယ်ချင်းများ ၏ အကူအညီနှင့် စာပေးစာယူလုပ်ရုံလောက်မျှဖြင့် သာ ရည်းစားဘဝခေါင်းစဉ်အောက်တွင် နေခဲ့ရသည်။

ယခု ဂျက်စမင်းဘေးဘီဝဲယာမှာ ဘာအစောင့်အရှောက်မှ ရှိမနေခြင်းသည် ဆိုင်မွန်အတွက် ကံကောင်းမှု တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်နေ့သည် အလွမ်းသယ်ဖို့သော်လည်းကောင်း၊ ချစ်ရေး ချစ်ရာ စကားဆိုဖို့သော်လည်းကောင်း သာယာနာပျော်ဖွယ် မကောင်းလှပေ။ ပူပြင်းသော နေ အောက်မှ တလွင့်လွင့်ကြွေနေသော သစ်ရွက်များ နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော နေ့ရိုင်းတစ်ရက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ညှိုးငယ်သော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနှင့် ယိုးယိုကျိုကျိုထိုင်နေသော ဂျက်စမင်းလက်ထဲတွင် တိုက်ခတ်သော လေကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်ခါလွင့်နေသော စာရွက်လေး တစ်ရွက်ရှိနေသည်။ ထိုစာရွက်လေးကို ဆိုင်မွန်ကြည့်မိချိန်မှာပဲ သူမထံမှ စကားတချို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ဒါ... ကျောင်းပြောင်းခွင့် လျှောက်လွှာပေါ့။ ရုံးခန်းမှာ အခမဲ့ပေးနေပြီလေ’

‘ဟင်.....’

ထိုသို့ ‘ဟင်’ လျက် သူ သူမကို ဖျတ်ခနဲ အလန့်တကြားကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်ရည်ဥကလေး တစ်စသည် ဂျက်စမင်း၏ မျက်လုံးတွင် မှ လွယ်ကူလွန်းစွာ လျော့ကျသွားသည်။

သူမ၏ မျက်ရည်စက်လေးကို လှမ်းသုတ်ဖယ်ပေးရန် သူအင်အားမဲ့နေသည်။ ပါးပြင်အဆုံးထိ စီးကျသွားခဲ့သော မျက်ရည်စလေးကို ကြည့်ရင်း သူရင်တွေ စိမ့်ပြီး နာကျင်လာသည်။

‘လူကုံထံတွေ ရဲ့ သားသမီးတွေပဲ မြို့ကြီးက တက္ကသိုလ်တွေ ဆီ သွားပါတော့။ ငါကတော့ ဒီတက္ကသိုလ်ကြီး ပိတ်မဲ့နောက်ဆုံးရက်အထိ ဒီကျောင်းထဲမှာပဲ ရှိမယ်။ ပြီးရင်တော့ ဂျုံခင်းတွေ ထဲမှာပဲ ငါတို့ ဘဝကိုမြှုပ်နှံရတော့မှာပေါ့’

အနာဂတ်ကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်ရင်းအတိုင်းပြောသည့် စကားလား၊

စကားနာထိုးကာ ပြောမိ သည့် စကားလား။ သူ ဝေဝါးလျက်ရှိသည်။

ဂျက်စမင်သည် မျက်ဝန်းများ ကို မော့၍ ကျလုဆဲမျက်ရည်များ ကို ထိန်းသည်။

‘ငါလည်း ငါ့အဖေဆန္ဒကြောင့် ပြောင်းရမှာ ပါ။ ငါလည်း ဒီတက္ကသိုလ်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ နင့်ကိုလည်း မခွဲနိုင်ပါဘူး။ ငါ့သဘောထားတွေ ကို နင်နားလည်ပေးဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်’

စကားအဆုံးတွင် ဂျက်စမင်သည် ငိုကြွေး၍ သူ့အနားမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ပြေး ထွက်သွားသော ချစ်သူကို ဒီအတိုင်းငေးကြည့်ရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့သော ဘဝ။

အား..... ဟု စိတ်ကိုဖွင့်ကာ သူ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။
ကျောင်းနံရံအထပ်ထပ်ဖြင့် ပဲ့တင် ကာ သူ့အသံသည် အဝေးဆုံးအထိ ပြေးသွားလေတော့သည်။

ခဏအကြာတွင် ဆိုင်မွန်အနားသို့ ဘော့ပါနှင့် ဘီဒီရောက်လာသည်။
ဘီဒီလက်ထဲတွင် စာရွက်တွေ အထပ်လိုက်ပါလာသည်။ ကျောင်းပြောင်းခွင့် လျှောက်လွှာတွေ ဖြစ်သည်။

‘ဘာလို့ ကျောင်းပြောင်းခွင့်လျှောက်လွှာတွေ အများ ကြီး ယူလာတာလဲ’

ဆိုင်မွန်အမေးကို ဘီဒီက ခပ်ပြင်းပြင်းရယ်ပြီး.....

‘ဘယ်သူမှ မလိုချင်တဲ့ စာရွက်တွေ ဆိုတော့ ရုံးခန်းမှာ လည်း မျက်စိရှုပ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြောင်းထဲလွှင့်ပစ်ရအောင် ယူလာတာပါ..... ဟား..... ဟား’

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဘီဒီသည် လျှောက်လွှာစာရွက်များ ကို ကော်ရစ်တာအောက်က ရေဆိုး မြောင်းထဲသို့ ကြုံချလိုက်တော့သည်။ ဆိုင်မွန်သည် ဘီဒီ၏ ပြက်သားသော လုပ်ရပ်ကို သဘောကျစွာ ပြုံး မိသည်။

ဘော့ပါကလည်း.....

‘ရုံးခန်းထဲက စာရေး ကြီး မစ္စတာဝုဗ်ပြောတာတော့ အခုထိ ကျောင်းပြောင်းခွင့်
လျှောက်လွှာ လာယူတဲ့သူ (၁၀) ယောက် မပြည့်သေးဘူးဆိုပဲကွ။ အဟင်း..... ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာ
ပေါ့လေ.....။’

ကျောင်းသားဦးရေ တစ်ထောင်ခန့်ရှိသော သူတို့တက္ကသိုလ်အတွက်တော့ ဤ
ဖြစ်ရပ်သည် လွန်စွာ ရယ်စရာကောင်းလှသည်။ ဘော့ပါပြောသည့် သတင်းကြားတော့
ဘာကြောင်းမှန်မသိ ဆိုင်မွန် အလိုလို အားရှိသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ တစ်နေရာရာကို
သွားရန်လည်း စိတ်ကူးရသွားမိသည်။ သို့နှင့် ချက်ချင်း ထ၍ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တော့သည်။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲဆိုင်မွန်’

‘ပါမောက္ခ ဂျန်ဗက်ဆဲလ် ဆီ.....’